Diumenge 33 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 25,14-30): En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que, a punt de marxar a terres llunyanes, cridà els seus servidors i els confià els seus béns. I a un li donà cinc talents, a un altre dos, a un altre un: a cadascun segons la seva capacitat; i marxà. De seguida, el qui havia rebut cinc talents se n'anà i negocià amb ells, i en guanyà altres cinc. D'igual manera, el qui n'havia rebut dos en guanyà altres dos. Però el qui n'havia rebut un se n'anà a excavar en la terra i hi amagà el diner del seu senyor. I després de molt de temps ve el senyor d'aquells servidors i passa comptes amb ells (...)».

Horitzons d'eternitat i responsabilitat sobre el temps

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, la "Paràbola dels talents" ens mostra que el Senyor no ens crida a una tranquil·la comoditat, sinó a treure'n partit dels talents. Qui viu el present a la llum de la responsabilitat per la vida eterna atorga el significat més ple als dies del present. En efecte, el temps millor aprofitat és el que hom transforma en quelcom durador; és el temps que rebem de Déu i —com a bons administradors— a Ell li ho retornem.

Hem de dur un fruit que romangui. Després d'un cert temps, tot (diner, edificis, llibres...) desapareix. L'única cosa que roman eternament és l'ànima humana, l'home creat per Déu per a l'eternitat. El fruit que resta és allò que hem sembrat en les ànimes humanes. Hem de viure bé el present amb la perspectiva de l'eternitat.

—Prego el Senyor que m'ajudi a dur un fruit que resti per a sempre. Només així la terra es transforma de vall de llàgrimes en jardí de Déu.